

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

1. שאם הוזקקו זה לזה שמעכבין זה את זה ואיזה הוא זיקה שלהן שחיטה.....1
2. נפרס לחמה יביא לחם אחר ושוחט מששחטה נפרס לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול ... שהציץ מרצה על הטמא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן המהור על הטמא.....2
3. אבד הלחם אבדו כבשים אבדו כבשים אבד הלחם.....3
4. לפיכך שחטו שלא לשמו לא קדשו הלחם.....3
5. שתי הלחם הבאות בפני עצמן יונפו ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה ... לאכילה אתיין גזירה שמא יזדמנו להן ... כבשים הוא דשרו להו.....4
6. כל כהן שאינו שוקל חוטא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן ... ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין.....4
7. תודה ולחמה מי לא מנדבי כהנים ואכלי להו.....5
8. לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב.....5

דף מו.

א. שאם הוזקקו זה לזה שמעכבין זה את זה ואיזה הוא זיקה שלהן שחיטה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

שבעה כבשים של מוסף¹ היום ושבעה כבשים הבאים בגלל הלחם אינן מעכבין זה את זה, ואם נשחטו כולן² מעכבין זה את זה³. וי"א שאין מעכבין אדא שתי כבשי השלמים הבאים עם הלחם⁴.

ב. נפרס לחמה יביא לחם אחר ושוחט מששחטה נפרס לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול ... שהציץ מרצה על הטמא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן הטהור על הטמא

כבר התבאר לעיל דף ת. ויב: שתודה⁵ שנפרסה חלה מחלותיה כולן פסולות,

יצאת החלה או נטמאה, שאר החלות כשירות,

נפרס לחמה או נטמא, או יצא עד שלא נשחטה התודה, מביא לחם אחר ושוחט,

¹ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ה הלכה יט

² מדבריו מבואר שמפרש בהא דאמר ר"י שם הכל מודים שאם הווקקו זה לזה שמעכבין זא"ז ואיזה הוא זיקה שלהן שחיטה, דקאי על כל מה שמבואר במשנה שם פרים ואילים וכו'. והוה תימא, דהא אח"כ בעי עולא אי תנופה עושה זיקה וזה אינו אלא בלחם והשני כבשים. ויותר הקשו עליו דאומר שם ותפשוט ליה מדר"י מדאמר שחיטה ולא תנופה ע"ש, ולדבריו איך יזכיר תנופה שאינה אלא בהלחם והשני כבשים, ערוך השולחן העתיד הלכות תמידין ומוספין סימן קיח סעיף טז ועיי"ש מה שתירץ בסעי' ב

³ ופירש"י שאם הווקקו זה לזה שהיה ביחד ואח"כ אבד לחם או כבשים שמעכבין זה לזה והנותר לפנינו יצא לבית השריפה דנדרחה באיבוד חבירו ואי זו היא זיקה שלהן הקבעתן יחד שחיטה שאם היה לחם בשעת שחיטה ואח"כ אבד או לחם או כבשים אבד הכל. ויש לתמוה על מה שכתב הראב"ד איל של מוסף וכו' א"א לא ידעתי שחיטה זו בכאן מה היא והל"ל אבל הן עצמן דת"כ מעכבין זה את זה מ"ש הויה כתיב בהו עכ"ל, שהרי מ"ש רבינו שאם נשחטו מעכבין זה את זה מבואר הוא בכרייתא וכדברי ר"י שכתבתי. כס"מ. לענ"ד נראה כי גם רבינו מפרש פשט הסוגיא כמשי"כ רש"י דקאי על הלחם ושני כבשים דהכי מורה לשון ופשט הסוגיא רק דרבינו נמר לה מהתם כמו דהתם אינו מעכב ומ"מ אם שחטן מעכב ה"נ הכא ואף על גב דשבעת הכבשים ושני האלים והפר אינו מעכב את הלחם אף היכא דהוקבעו בשחיטה כמבואר התם מ"ו ב' י"ל דשאני הכא משום דגלי קרא והקרבתם על הלחם שבעת כבשים וכו' כמו דאיתא התם מ"ה ב' ועיי"ש מ"ו ב' תוס' ד"ה ומ"ש וכו' אך י"ל דרבינו מפרש התם דקאי אליבא דבן ננס יעו"ש היטיב וס"ל לרבינו דכל היכא דלא מעכבי מ"מ היכא דהוקבעו בשחיטה אה"נ דמעכבי וצע"ק בזה. הר המורריה

⁴ הראב"ד שם וכ"כ בתורת הקדשים ב

⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יב הלכה יד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ואם אחר שנשחט נפרס או נטמא או יצא, הדם יזרק והבשר יאכל, והלחם כולו פסול וידי נדרו לא יצא,

נזרק הדם ואחר כך נפרס מקצת הלחם, או נטמא, או יצא, תורם מן השלם על הפרוס, ומן הטהור על הטמא, וממה שבפנים על שבחוץ.

דף מו:

ג. אבד הלחם אבדו כבשים אבדו כבשים אבד הלחם

שתי הלחם⁶ מעכבים את הכבשים, ושני הכבשים אינן מעכבים את הלחם, ואם הונפו עם הכבשים מעכבין זה את זה⁷, ואם אבד הלחם יאבדו הכבשים ואם אבדו הכבשים יאבדו הלחם ויביאו לחם אחר וכבשים אחרים. וי"א⁸ שספק הוא בגמרא.

ד. לפיכך שחטו שלא לשמו לא קדשו הלחם

שחט לתודה ונפסלה⁹ בשחיטתה במחשבת זמן או במחשבת מקום קדש הלחם, נמצאת בעלת מום או טריפה או ששחטה שלא לשמה, לא קדש הלחם, וכן הדין באיל נזיר עם הלחם שלו.

⁶ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ה הלכה טו

⁷ ואפשר שטעם רבינו מדאמרין בתר הכי א"ל אביי לרבא מ"ש ב' כבשים דמעכבי לחם ומאי שנא שבעה כבשים ופר ואילים דלא מקדשי לחם ולא מעכבי א"ל הואיל והזקקו זה לזה בתנופה משמע דס"ל דתנופה עושה זיקה. כס"מ שם, ואני אומר דודאי שפיר פסק רבנו לחומרא דמעכבין זא"ז ואסור להקריב לכתחלה ולא שייך בדין זה דיעבד דמהיכי תיתי יקריבנו כיון דאיכא תקנה להביא לחם וכבשים אחרים ואי נמי עבר והקריב כיון שמצווה ועומד להביא כבשים ולחם ונאבד אחד מהן מצוה להביא לחם וכבשים אחרים ולעשות מצות תנופה ולא יצא ידי חובתו בהקרבה ראשונה והו"ל פסולי המוקדשין מספק. וכן לא נפק"מ לענין מלקות דכיון שכתב רבנו מעכבין זה את זה משמע דהו"ל ודאי פסוה"מ ולוקה המקריב בפנים משום לא תאכל כל תועבה כמ"ש רבנו פי"ח מהל' פסוה"מ ה"ג, זה אינו דכה"ג אינו בכלל פסוה"מ דתועבה כיון שאין פסולו מחמת עצמו אלא חברו מעכב עליו נמצא אין לך שום נפק"מ בין אם פסול ודאי או פסול מספק והבן זה. מרכה"מ שם.

⁸ ראב"ד שם

⁹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יב הלכה יח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

ה. שתי הלחם הבאות בפני עצמן יונפו ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה ... לאכילה אתיין גזירה שמא יזדמנו להן ... כבשים הוא דשרו להו

שתי הלחם הבאות¹⁰ בפני עצמן בלא כבשים כיצד עושין בהן, יונפו ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה גזירה שמא ימצאו כבשים לשנה הבאה¹¹ ויביאו להם בלא כבשים.

ו. כל כהן שאינו שוקל חוטא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן ... ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין

הכל חייבין¹² ליתן מחצית השקל כהנים¹³ לויים וישראלים וגרים ועבדים משוחררים, אבל לא נשים ולא עבדים ולא קטנים, ואם נתנו מקבלין מהם

¹⁰ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ח הלכה ז

¹¹ בנמרא (מנחות דף מ"ו ע"ב) אלא אמר ר"י גזירה משום שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן, לכאורה הוי ל"י למימר שמא יזדמנו, ומאי גזירה איכא הכא, ונראה, דאמרו (שם מ"ז ע"א) על זבח שיהא לחם בשעת שחיטה, ומשמע דבעי שהזבח יקדש את הלחם, דאף אם תנור מקדש אינו קדוש הלחם ליפסול ביוצא, וכמוש"ב בתוס' (שם מ"ז ע"א ד"ה ואיזו) ורק שחיטת הזבח או זריקתו מקדש הלחם ליפסול ביוצא, וביארו בתוספות דבאין בלא זבח הוי כאין לו מתירין, דמשיקדשו בכלי נפסלין ביוצא, רק כי באין עם הזבח ויש להם מתירין אין קדושת כלי גומר קדושתן, ונמצא דבעי שהזבח יקדש את הלחם קדושה גמורה ליפסול ביוצא, אבל כי באו בלא זבח והכלי גמרה קדושתן להיפסול ביוצא תו כי איתרמי זבחים הוי ככבשים בלא לחם, כיון שהכבשים לא מקדשי את הלחם, לכן כיון שבאו בלא כבשים ונחתו לקדושת הגוף לאיפסולי ביוצא שלא כוון שיבואו עם הכבשים, יעוין תוס' (שם דף מ' ע"א) ד"ה ר"ל אמר, תו לא חזי למייתינהו עם כבשים אחרי זה, רק כיון דדילמא כי שריף להו ביום טוב אחר זה איתרמי ליה כבשים, ויביאם עם שתי לחמים אחרים, ואישתכח דמה דשרף אותן שרף שלא כדין ביום טוב, דאע"ג דכשנשרפין כמצותן נשרפין ביום טוב, הכא דמביא לחמים אחרים ודאי דאין נשרפין, וכמו דאמרו בסוף הוציאו לו (יומא ס"א ע"ב) דאם נשפך דמו כו' אם נשרפין כולן יעו"ש, ולרבנן ג"כ מיקרו דנשרפין כמצותן ונשרפין אבית הדשן הוין לג' מחנות, הואיל וזרק מכל אחד, אבל כאן דהביא אח"כ כבשים ולחם כמצותן הרי לחמים קמאי לא אצטרכו כלל, והוי כנשרפים בפסול, ולא היה שריפתן דוחה יום טוב, כמו כל פסולי המוקדשין דיליף מהנותר עד בוקר שני באש תשרופו (תמורה ד' ע"ב), ולכן אמר גזירה שמא יזדמנו להם כבשים כו', אבל לא דהנך לחמים הוו לכבשים ודוק. או"ש שם

¹² רמב"ם הלכות שקלים פרק א הלכה ז

¹³ ולא אמרי' כיון שיתנו יש להם חלק בקרבנות צבור וא"כ איך אוכלין לחם הפנים והעומר ושתי הלחם הכתיב כל מנחת כהן כליל תהי' לא תאכל דיש חילוק בין מנחת יחיד למנחת צבור דמנחת צבור כיון שיש לכל

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת מנחות

ז. תודה ולחמה מי לא מנדבי כהנים ואכלי להו

היה בעל¹⁴ התודה כהן, הרי שאר הלחם נאכל לבעלים כתודת ישראל¹⁵, שאין הלחם הבא עם התודה או עם איל נזיר קרוי מנחה.

ח. לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב

כבר התבאר במסכת פסחים דף פג. שקדשים הטעונים שריפה על אף שהוא מצות עשה אין שריפתן דוחה יו"ט שהוא עשה ולא תעשה, לפיכך¹⁶ טמא, ונותר, ופגול בכל הקרבנות, ושריפת עצמות הפסח ושמנו של הגיד שצריך לשורפן כמו שיבוא להלן, אין שריפתן דוחה את יום טוב ואין צריך לומר את השבת. אלא שורפן בששה עשר בניסן, וכשמקדשים את החודש על פי הראיה¹⁷ אם הל ששה עשר להיות בשבת ישרפו בשבעה עשר.

ישראל חלק בה אף על גב שיש גם לכהנים חלק בה מ"מ נאכלת וי"א משום שהולכין אחר הרוב והרוב אינם כהנים, ומ"מ אין ממשכנין את הכהנים.

¹⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ט הלכה יד

¹⁵ ר"ל שלא תאמר דדין מנחת כהן יש לו דכולה כליל קמ"ל דלא משום שאין קרוי מנחה. הר המוריה. ופשוט הוא דה"ה לאיל נזיר וזה ברור. מרכה"מ שם

¹⁶ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יט הלכה ה

¹⁷ הון עשיר פסחים פ"ז מ"י, וכשמקדשים על פי חשבון לא שייך שהרי לא בד"ו פסח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

